26/06/2019

“Όλοι μαζί θα δοξασθούν οι Άγιοι που δίνουν τη μαρτυρία Ιησού Χριστού, κι αυτό είναι το μέγα μυστήριο του Θεού”

/ Γνώμες

Μητροπολίτης Σερβίων & Κοζάνης Διονύσιος Ψαριανός (+)

Χριστιανός είναι ο άνθρωπος, που κάθε ημέρα δίνει «την μαρτυρίαν Ιησού Χριστού», για την οποία λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης στην Αποκάλυψη. Αυτό βέβαια δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα, αλλά γίνεται με την προαίρεση και τη θέληση του ανθρώπου και με τη χάρη και τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, «δι ’ ου προφήται άπαντες και Θεού Απόστολοι μετά Μαρτύρων εστέφθησαν», καθώς ψάλλομε στον ύμνο της Πεντηκοστής. Αυτή η μαρτυρία είναι στ’ αλήθεια ένας αγώνας και μια πάλη, καθώς γράψει ο Απόστολος, όχι «προς αίμα και σάρκα»,

εναντίον δηλαδή φυσικών εχθρών και εναντιοτήτων, αλλά «προς τας αρχάς... του σκότους», ένας αγώνας και, μια πάλη πνευματική. Γι' αυτό και τα όπλα, που μεταχειρίζεται ο Χριστιανός για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού είναι όπλα πνευματικά.

Αυτό εννοεί ο Απόστολος, όταν γράφει- «ων ουκ ην άξιος ο κόσμος». Όσα υπέφεραν κι όσα κατόρθωσαν οι Άγιοι για τη μαρτυρία Ιησού Χριστού δεν ήταν και ποτέ δεν είναι άξιος να τα κατορθώσει ο κόσμος, με όλες τις φυσικές δυνάμεις και τα μέσα που μπορεί να διαθέσει. Αυτά είναι παθήματα και κατορθώματα, που ξεπερνάνε τα ανθρώπινα μέτρα, και οι Άγιοι τα κατόρθωσαν μόνο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, ως αποτέλεσμα της θείας δύναμης, που χορηγείται (τους ανθρώπους ανάλογα με την προαίρεση και την πίστη τους, τα παθήματα και τα κατορθώματα των Αγίων αξίζουν περισσότερο απ' όλο τον κόσμο. Και πραγματικά ό,τι θα μείνει και θα σταθεί κάποτε μπροστά στο Θεό, σαν πολύτιμο και ένδοξο έργο μέσα σε όσα πράττουν οι άνθρωποι θα είναι μόνο η μαρτυρία Ιησού Χριστού, το αίμα και το δάκρυ κι ο ιδρώτας των Αγίων «εν ονόματι Ιησού Χριστού».

Αλλά στο γεγονός της μαρτυρίας συμβαίνει μεγάλο μυστήριο του Θεού, που είναι μυστήριο αγάπης και δεσμού μεταξύ όλων των Αγίων, και εκείνων που μαρτύρησαν και εκείνων που μαρτυρούν. Εκείνοι που μαρτύρησαν και βρίσκονται τώρα «εν χειρί Θεού», «ουκ εκομίσαντο την επαγγελίαν», δεν είδαν να εκπληρώνεται η υπόσχεση του Θεού, δεν άκουσαν ακόμα το «Δεύτε οι εύλογημένοι», γιατί περιμένουν εκείνους που μαρτυρούν τώρα στη γη. Ο Θεός πρόβλεψε κάτι καλύτερο για μας· δεν θέλησε να είναι χωριστή η τελείωση εκείνων, που ο αγώνας τους ήταν κοινός με τον δικό μας. Όλοι μαζί θα δοξασθούν οι Άγιοι που δίνουν τη μαρτυρία Ιησού Χριστού, κι αυτό είναι το μέγα μυστήριο του Θεού, το μυστήριο της αγάπης και του δεσμού των πιστών μέσα στην Εκκλησία, την 'Εκκλησία που είναι τώρα στον ουρανό κι εκείνη που βρίσκεται ακόμα στη γη. Δεν θα ήσαν τέλειοι οι Άγιοι, αν δεν περίμεναν να φτάσουμε κι εμείς στη δική τους τελειότητα- «του Θεού περί ημών κρείττόν τι προβλεψαμένου, ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσιν». Ο Θεός κάτι καλύτερο πρόβλεψε για μας, να μας περιμένουν δηλαδή οι Άγιοι, για να λάβουμε όλοι μαζί το βραβείο.

Το μεγάλο αυτό μυστήριο του Θεού είδε και άκουσε ο ευαγγελιστής Ιωάννης, όπως το γράψει στην Αποκάλυψη. Είδα, λέγει, κάτω από το ουράνιο θυσιαστήριο τις ψυχές εκείνων που σφάχθηκαν «διά τον λόγον του Θεού και διά την μαρτυρίαν του αρνίου». Και άκουσε ο Ευαγγελιστής τη φωνή των αθώων θυμάτων, που φώναζαν κι έλεγαν προς το Θεό· «έως πότε, Δέσποτα άγιε και αληθινέ, δεν κάνεις κρίση και δεν εκδικείσαι το αίμα των μαρτύρων που χύθηκε και χύνεται στη γη από τους

εχθρούς σου;». Και στο δίκαιο αυτό παράπονο των αγίων Μαρτύρων δόθηκε η απάντηση του Θεού· να αναπαυθούν ακόμα και να περιμένουν λίγο, ώσπου να συμπληρωθεί ο αριθμός των αδελφών μαρτύρων, όλων εκείνων που μέλλουν μέχρι τη συντέλεια των αιώνων να δώσουν την καλή ομολογία και τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού.

Η φωνή των Μαρτύρων βοά προς το Θεό, καθώς βοούσε η φωνή του δικαίου Άβελ και η απάντηση του Θεού προς τους δικαίους στον ουρανό είναι να αναπαύονται και να περιμένουν. Από το άλλο μέρος η παραγγελία του Αποστόλου προς τους δικαίους στη γη είναι να αγωνίζονται και να υπομένουν να μη λησμονούν το σύννεφο των μαρτύρων, που πριν από αυτούς έδωκαν την καλή ομολογία· να πετάνε από πάνω τους κάθε μάταιο κοσμικό βάρος· να φυλάγονται από την αμαρτία, που ενεδρεύει σε κάθε περίσταση· και να τρέ-χουν τον αγώνα του βίου τους με υπομονή· «... τοσούτον έχοντες περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων, όγκον αποθέμενοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν δι’ υπομονής τρέχωμεν τον προκείμενον ημίν αγώνα».

Και δεν είναι μόνο το σύννεφο των μαρτύρων που πριν από μας αγωνίσθηκαν κι έδωκαν την μαρτυρία Ιησού Χριστού, αλλά πρώτος απ’ όλους ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, ο αρχηγός και θεμελιωτής της πίστεώς μας· εκείνος που πήγε μπροστά απ’ όλους, τελείωσε νικητής τον αγώνα και μας δείχνει τον τρόπο και μας δίνει την δύναμη να τον τελειώσουμε κι εμείς το ίδιο. Επάνω του να είναι τα μάτια μας και στ’ αχνάρια του να περπατάμε. Ο ίδιος καλεί τους ανθρώπους να τον ακολουθήσουν, ελεύθερα και με τη θέλησή τους, όταν λέγει· «όστις θέλει...». Κι ο ίδιος τους προτρέπει να τον μιμούνται, όταν τους διδάσκει· «...ίνα, καθώς εγώ εποίησα υμίν, και υμείς ποιήτε».

Πρέπει να προσέξουμε πως αυτό, που η θεία Γραφή λέγει μαρτυρία κι αυτό, που η Εκκλησία ονομάζει μαρτύριο, είναι το ίδιο. Η μαρτυρία Ιησού Χριστού φτάνει ως το μαρτύριο· μαρτύριο του σώματος, που σφραγίζεται με αίμα και μαρτύριο της συνειδήσεως χρονιώτερο και επιπονώτερο, που ποτίζεται με ιδρώτα και δάκρυ. Η πείνα και η δίψα για τη δικαιοσύνη είναι πείνα και δίψα των αγίων, εκείνων που κάθε ημέρα μαρτυρούν και δίνουν την καλή ομολογία. Γι’ αυτούς είναι γραμμένο «ώδε έστιν η υπομονή και η πίστις των αγίων», γιατί οι άγιοι δεν κάνουν επανάσταση και δεν γκρεμίζουν για να φτιάξουν τον κόσμο, αλλά εργάζονται και χτίζουν για να γίνει καλύτερος ο κόσμος. Ο κόσμος δεν γίνεται καλύτερος με τη δική μας αδικία επάνω στους άδικους, αλλά με περισσότερη δικαιοσύνη και υπομονή των αγίων. Γιατί σκοπός δεν είναι να γίνει καλύτερος ο κόσμος, αλλά να γίνει πρώτα καλύτερος ο άνθρωπος, για να μπορέσει έτσι να φτιάξει τον κόσμο. Δεν είναι τα πράγματα που φτιάχνουν τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος που φτιάχνει

τα πράγματα. Μέσα σ’ έναν κόσμο άδικο και βρώμικο, η φωνή του Θεού λέγει• «ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, και ο άγιος αγιασθήτω έτι». Όλο πιο δίκαιοι κι όλο πιο άγιοι, για να μπορέσουμε να φτιάξουμε τον κόσμο. Εδώ βέβαια ο λόγος δεν έχει τελειωμό. Υπάρχει τόση αντίθεση και σύγχυση στις γνώμες των ανθρώπων, που ό,τι και να πεις κινδυνεύεις να δεχθείς σφοδρή επίθεση από κάθε πλευρά. Όμως εμείς δεν λέμε δική μας γνώμη, αλλά ό,τι λέγει ο Θεός· «ο άγιος αγιασθήτω έτι».

Ο κόσμος παρουσιάζει την εικόνα της Αποκάλυψης· είναι η αμαρτωλή γυναίκα, που πίνει και μεθά «εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων Ιησού...». Και η Εκκλησία μέσα στον κόσμο, που παλέβει να τον προσλάβει και να τον μεταμορφώσει, εορτάζει σήμερα τη χριστιανική αγιοσύνη• την αγιοσύνη όχι σαν μια αφηρημένη έννοια και θεωρητική ιδέα, αλλά ως ζωντανή αρετή και προσωπική πείρα όλων των Αγίων. Αυτοί οι Άγιοι, οι με κάθε τρόπο «πεπελεκισμένοι διά την μαρτυρίαν Ιησού», είναι ένα ολόκληρο σύννεφο, μέσα στο οποίο ζούμε και αναπνέουμε. Είναι ο ιερός κόσμος της Εκκλησίας, με τη ζωή και την παράδοσή της, μέσα στην οποία γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε και γινόμαστε «κατά δύναμιν Θεού» μάρτυρες των παθημάτων και της ανάστασης Ιησού Χριστού, καθώς και ελπίζουμε να γίνουμε «και της μελλούσης αποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνοί». Και ο κόσμος αυτός δεν είναι διανοητικό κατασκεύασμα, φτιαχτός και ιδεολογικός, αλλά πραγματικός και ζωντανός· ένα ολόκληρο «περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων». Αμήν.

(+Διονυσίου Λ. Ψαριανού, Μητρ. Σερβίων και Κοζάνης, Ο Λόγος του Θεού, τ. Β΄, σσ. 642-646)